

ЕСЕ

Като се има предвид, че Коуз описва един свят без транзакционни разходи, Хайек ни приканва да разгледаме свят, в който цялата информация е известна на един ум/човек. В този свят, Хайек посочва, че разпределянето на ресурси по най-рационален или ефективен начин е строго математически проблем. Това, обаче, категорично не е икономически проблем, пред който е изправено обществото. В реалния свят, информацията е разпръсната, непълна и често противоречива. Как може да използваме цялата разпръсната, непълна и противоречива информация, за да използваме по най-добър начин ресурсите, с които разполагаме?

Когато участваме във вземането на решения относно разпределението на ресурсите - колективно или индивидуално - ние сме заети в това, което Хайек нарича „планиране“. То повдига два въпроса. Първо, как може тези, които притежават някаква частична информация да я използват по един полезен начин за процеса на планиране? Второ, кой трябва да планира - един човек или много хора - и трябва да бъде централизирано или децентрализирано? При какви уговорки може да се постигне най-добро използване на цялото знание, което е разпокъсано в обществото?

Повечето от знанието, което съществува в обществото не е универсално. Вместо това, то е локално; по думите на Хайек, „познаване на конкретните обстоятелства по време и място“. Всеки знае, поне нещо, което никой друг не знае. За да може обществото да използва по най-добър начин ресурсите, то тя трябва да разработи метод за събиране и използване на локалните знания, а не само на световното такова.

От съществено значение е, че този метод трябва да бъде последователен, в смисъл, че трябва да не се поддава на постоянна промяна. Светът не е статичен. Статистическите агрегати крият безбройните малки промени, които настъпват.

„Икономическият проблем на обществото е основно един, произтичащ от бързата адаптация към промените в конкретните обстоятелства по време и място“. За да реши проблема, ние се нуждаем от някаква форма на децентрализация. Децентрализираните участници трябва да бъде в състояние да 1) използват своето локално знание, докато 2) използват някакъв вид обобщения на местните познания, притежавани от други, които са свързани с техните решения. Това обобщение може да подвигне много „защо“-та. Участникът не е необходимо да знае защо някой ресурс е повече или по-малко ограничен, отколкото преди, но той има нужда да знае дали този ресурс става повече или по-малко ограничен.